

ОГРНИ МЕ

Огрни ме плаштом радости,
оним за тугу непробојним,
у ком се скривају лепе вести,
који чини да се ни лоших не бојим.

Осветли ми пут златним сјајем,
ногом својом без страха да газим,
кад кренем да не застајем,
скривене замке лако да заобилазим.

Загреј ми душу вечном топлотом,
ни ветар хладан ништа да јој не може,
засени мржњу бескрајном добротом,
на длановима пољупци нек се умноже.

Сакриј осмехе негде на сигурном,
ако би случајно сета дошетала,
дај ми их тада, (лепо ће стајати
на лицу мом),
како ми никада више не би сметала.

Мрежом љубави срце ми зароби,
жељу и наду у њему удобно смести,
све патње и боли као од шале здроби,
топлим длановима у срећу ме премести.

ПУШТАМ СУНЦЕ У ЗЕНИЦЕ

Очи затварам
и заустављам дах.
Са срцем својим разговарам,
не дам да се у њега увуче страх.

Покушавам да му ритам уједначим,
да му смирим откуцаје.
Линију између наде и безнађа повлачим,
хоћу вера у њему што дуже да траје.

Једно време тако остајем,
призивам мир да се у душу врати.
Шансу стрпљењу раширених руку дајем,
док се мисао труди немир да испрати.

Затим очи лагано отварам,
дишем смирено, лако.
Страху врата затварам
и пуштам сунце у зенице полако.